

[Handelsministeren.]

under Kuponer), Veksler, Checks og Penge, som danske Statsborgere eller her i Landet bosiddende eller hjemmehørende Personer eller Virksomheder maatte have i Udlandet, i det Omfang dette findes paakrævet, skal hjemføres og, for saa vidt der er Tale om fremmed Valuta eller Effekter, der lyder herpaa, afgives til Nationalbanken. Dette sidste gælder ogsaa her i Landet for de paagældendes Regning beroende Effekter af omhandlede Art.“

Der gives altsaa Ministeren en vis Beføjelse ifølge Lovens § 1. Ikke en tilsvarende Beføjelse, men i hvert Fald en Beføjelse i samme Retning har Handelsministeren i Henhold til den gældende Lov, altsaa i Henhold til Loven af 18. November 1931, men den Beføjelse, der her er Tale om i Lovforslaget, gaar videre. Ministeren skal som hidtil føre Forhandlinger om Beføjelsens Anvendelse med det nedsatte Rigsdagsudvalg, deri sker der ikke nogen Ændring. Gennem de Bekendtgørelser, der kan udstedes i Henhold til § 1, føres altsaa Bestemmelserne ud i Praksis, saaledes som man nu skønner det paakrævet.

Det er Hensigten at oprette en Valuta-central, hvorfra Nationens Valutadispositioner foretages, hvorfra Nationens Betalingsmidler gaar ud til Erhvervene. Det er selvfølgelig ikke Hensigten paa nogen Maade at skille de erhvervsdrivende fra de Pengeinstitutter, de sædvanligvis arbejder med; det lader sig i det hele taget ikke gøre at skille Bankerne, Sparekasserne, Pengeinstitutterne fra deres Kunder, der maa finde et Samarbejde Sted mellem Pengeinstitutterne og Valutacentralen. Det bliver Nationalbanken, der skal organisere denne Central, men Handelsministeren og Valutaudvalget vil nøje følge Valutacentralens Arbejde, og Handelsministeren i Forbindelse med Valutaudvalget vil til enhver Tid være i Stand til at gribe ind paa Omraader, hvor dette maatte være paakrævet, ligesom Udvalget og Ministeren naturligvis maa modtage Henvendelser af forskellig Art. Saadanne vil der sikkert komme mange af, thi det er udenfor al Tvivl, at det, her foreslaas iværksat, vil volde mange Bryderier. Men man vil i videst muligt Omfang søge Føling med Erhvervene for at faa det hele til at arbejde saa tilfredsstillende som paa nogen Maade muligt.

I § 2 bestemmes det, at Importen herefter gøres afhængig af Valutaattest: kun den Importør, der har Attest for paa retmæssig Maade at være kommet i Besiddelse

af den Valuta, der skal til for at betale Varen, vil kunne importere. Det hedder herom i § 2, at Ministeren for Handel og Industri bemyndiges til efter Forhandling med det i § 1 nævnte Udvalg — altsaa Rigsdagsudvalget —

„at foreskrive, at Indførsel fra Udlandet af Varer og Værdipapirer (herunder Kuponer) kun kan ske, naar Attest foreligger fra Nationalbanken om, at der af valutamæssige Grunde intet er til Hinder for Indførselen“.

Der præciseres derefter i § 2, 2det Stykke, hvad der først og fremmest skal stilles Valuta til Raadighed for, idet selvfølgelig de valutaskabende Virksomheder, det produktive Erhvervsliv, først maa tilfredsstilles. Det hedder derom:

„Ved de Forskrifter, der i saa Henseende maatte blive udfærdigede, vil det være at bestemme, at Tilladelse til Indførsel skal gives, og Betalingsmidler stilles til Raadighed for saadanne Raastoffer og Produktionsmidler, der er en Forudsætning for Eksportvirksomhed og anden Virksomhed, hvorved der tilføres Landet fremmed Valuta, og at derefter i første Række Hensyn vil være at tage til, at Valuta skaffes til Raastoffer og Produktionsmidler, der er nødvendige for Opretholdelse af produktive Virksomheder her i Landet.“

Der maa ogsaa drages Omsorg for, at vi altid har de fornødne Betalingsmidler til Ydelser, som er forfaldne. Vi har jo mange Laan i Udlandet, og det gaar ikke an, at vi ikke er i Stand til at indfri de Kupons, der trækkes paa os, paa retmæssig Maade. I § 3 bestemmes det derfor, at

„Ministeren for Handel og Industri bemyndiges til efter Forhandling med det i § 1 nævnte Udvalg at give nærmere Forskrifter med Hensyn til Overførelse og Forsendelse til Udlandet af Værdipapirer (derunder Kuponer), Veksler, Checks og Penge.“

Deri er der i og for sig ikke noget nyt, det er nogenlunde i Overensstemmelse med Bestemmelsen i den nugældende Lov af 18. November 1931.

Det foreslaas at give Loven Gyldighed i 3 Maaneder, altsaa til Udgangen af Marts Maaned, og at den skal træde i Kraft straks.

Det er beklageligt nok, at Danmark er kommet i en saadan Situation, at det er en Nødvendighed, jeg tør sige en uomgængelig Nødvendighed for os at gaa til de foreslaaede Foranstaltninger, men jeg kan ikke skønne, at der er nogen Vej udenom, og